

Március.

Énekesek, kik ifjú Márciusról
Dalt szoktatok tavasszal zengeni
Ne a múltból hívjátok mindig őt, hol
Képét aranyzótt felhő rengeti.
Ne hordozzátok fáklyás dísz-szekéren
Az emlékek halvány utcáin át,
Ne adjatok kezébe lobogókat
S ne húzzatok rá kész hadi ruhát.

Március él s az élet zengedezze
Minden pacsirta s minden énekes.
Az egyszerűt, a korszerűt, az ősit,
Kit reszketeg minden világ keres.
Ki ha lélekzik: tavasz van a földön,
Ha mozdul: az egy ébredő világ,
Ki ha szemet zár; minden holtra dermed,
S ha szemet nyit: nyílnak az ibolyák.

Idő előtt akit hiába hívnak,
S ha jött, hiába neki sirverem,
Mert sirkövének tövéből az első
Fűszál képében újra megjelen.
Kél serkedő bajúszú vad suhancként,
S kerekre nyílt két szeme csillaga:
Az őserő és örök fiatalság,
A tettre termett vakmerés maga.

Ő az, csak ő! Ha százszor száz alakban,
De egy lélekkel mindig mindenütt;
Első derengése fénynek, melegnek,
Mely később napként az életre süt.
Megindítója fakadó vizeknek,
Mik világnyelő tengert öntenek,
Csiholt kövek szikrája, mely a multak
Napnyugvását pirossal festi meg.

Ő a rügybontás, lázadás, ujítás,
A levegőre vágó akarat.
Nevezik ennek és nevezik annak,
De lénye egy és Március marad.
Nagy névtelen, ki tesz és nem törődik
A divatnévvel, melyet neki szánsz,
Március minden hajnalhasadás és
Március minden, minden reneszánsz.

Járt tógában és törrel a kezében,
Ivott a Caezár véréből buján,
A névjegye ott állott kiszögezve
A wittenbergi templom kapuján.
Máglyára ment a tudomány jegyében,
„Mégis mozog” Istennel perbe szállt!
S a szabadságért és az igazságért
Nem bánta a sok boldog hőshalált.

S az volt páncélban, aki szörcsuhában,
Tógával vállán s barettal fején:
A napkeltő, a lánctörő rajongó,
A minden gáton ugyanegy legény.
S ha egykor a zsongó nyomoruságok
Megostromolják a mai falat:
Meglássátok a jövő Március
Az lesz ott is — a kék zubbony alatt.

Vigyázzátok csak a jövő zenéjét,
Már orgonálják dalát a szelek;
Csiholódnak a szikrák a kövekből
S árad a mélyből termékeny meleg.
Ébred, akinek fegyvere a múltban,
Mellyel vergődve a mához hatolt:
A hősök kardja, vértanúk keresztje,
S a gályarabok evezője volt.

Március ébred s mint amaz időben,
Mikor hazáján borult be az ég:
Feláll megint, hogy oszlassa borúdat,
Testvértelenné vált emberiség.
Még összefonva duzzadt karja mellén,
Még ő sem tudja: zúz-e, ölel-e?
Oh, tárnunk, tárnunk testvértart feléje,
Birok helyett, hogy öleljen vele.

Énekesek, kik ifjú Márciusról
Dalt szoktatok tavasszal zengeni,
Ne a múltból hívjátok mindig őt, hol
Képét aranyzótt felhő rengeti.
Fény és babér a multak szép fejére,
Vetített képe mindörökre szent,
De a jövők növekvő Márciusa
Élők harcához hívja a jelent!